
**JORDI PEIX: UN SERVIDOR PÚBLICO
(BARCELONA, 25.03.1944 - 05.07.2014)**

Andreu Peix

Institució Catalana d'Estudis Agraris

REBUT: 18 de desembre de 2014 - ACCEPTAT: 23 de desembre de 2014

RESUM

En Jordi Peix ha estat sempre un polític que es considerava un servidor públic, vocacional i compromès amb la seva feina, com tants n'hi ha al nostre país; els qui treballen de valent, amb rigor i coherència, i fan tirar la nostra societat endavant. Això cal dir-ho en aquests temps en què els polítics de professió estan tan desprestigiats.

PARAULES CLAU: Escola d'Agricultura de Barcelona, Unió de Pagesos, funcionaris públics, Fundació Banc dels Aliments.

**JORDI PEIX: UN SERVIDOR PÚBLICO
(BARCELONA, 25.03.1944 - 05.07.2014)**

RESUMEN

Jordi Peix ha sido siempre un político que se consideraba un servidor público, vocacional y comprometido con su trabajo, como tantos hay en nuestro país; los que trabajan duro, con rigor y coherencia, y sacan nuestra sociedad adelante. Eso hay que decirlo en estos tiempos en que los políticos de profesión están tan desprestigiados.

PALABRAS CLAVE: Escuela de Agricultura de Barcelona, Unió de Pagesos, funcionarios públicos, Fundació Banc dels Aliments.

Correspondència: Andreu Peix. A/e: a Teix@uniopagesos.cat.

**JORDI PEIX: A PUBLIC SERVANT
(BARCELONA, 25.03.1944 - 05.07.2014)**

ABSTRACT

Jordi Peix was a politician who always considered himself a public servant with a calling and with a commitment to his work, as do a large number of people in our country. These are people who work hard, with rigor and consistency, to make our society advance and this is something that should be made clear in these times when professional politicians are so discredited.

KEYWORDS: Barcelona School of Agriculture, Farmers Union, public servant, Food Bank Foundation.

Des d'aquell 25 de març del 1944 en què el Jordi va néixer l'he anat acompanyant al llarg de la seva vida, fins al moment de la seva mort junt amb la seva dona, la Marie José.

Pertanyem a una generació a qui ens ha tocat viure moments crucials en el nostre país. Per això parlar del Jordi és repassar la història dels darrers setanta anys de Catalunya. Som de la generació en què els nostres pares van esperar a casar-se i tenir fills fins a acabar la guerra. Moments difícils de postguerra. Els nostres pares es van sacrificar per nosaltres molt més que el que nosaltres hem hagut de fer pels nostres fills.

Vam fer el batxillerat al Liceu Francès. I vam passar per una bona escola de formació aleshores, els minyons escoltes. Vam estudiar enginyeria agrària. Eren temps de clandestinitat i els estudiants vam aconseguir presentar una candidatura alternativa a les eleccions del Sindicato Español Universitario (SEU), el sindicat vertical franquista, i guanyar a totes les classes, igual que a moltes facultats. En les eleccions a delegat d'escola va ser elegit en Jordi Peix i immediatament vam canviar el rètol de la porta del despatx del SEU pel de «Sindicat Democràtic d'Estudiants».

L'any següent, es va produir la tancada dels representants dels estudiants coneguda com a *Caputxinada* (09.03.1966), amb força repressió de la policia. Nosaltres no hi érem perquè havíem acabat els estudis.

El director de l'Escola d'Agricultura i un molt mal professor d'edafologia, el senyor Casas, ens ho va «premiar» amb una «carta de recomanació», signada per ell, segons ens ho va voler explicar el coronel del quarter, quan fèiem el servei militar.

A la fitxa que em va caure a les mans quan feia de furrier de la companyia, hi deia que l'un era «activista» i l'altre «revolucionario», seguits d'un «sodomita», un «amigo de lo ajeno» i un «zoófilo». Per cert, hi vaig fer d'alfabe-

Jordi Peix: un servidor públic (Barcelona, 25.03.1944 - 05.07.2014)

titzador: un «revolucionario»! I tots dos, germans, d'escolans del capellà. Es devien fer un embolic!

En sortir de l'escola, vam entrar a l'empresa privada. En Jordi a més, a temps parcial, a l'Enciclopèdia Catalana, pel que fa als temes agraris. I en paral·lel vam actuar de tècnics de suport de les clandestines Comissions de Pagesos. L'any 1969, a causa d'un seguit de tres estats d'excepció, les Comissions de Pagesos van deixar d'actuar.

A mitjan anys setanta, en Jordi, junt amb en Marià Vila Abadal, va ser el coordinador de l'àmbit d'Agricultura del Congrés de Cultura Catalana, en què es plantejava la Catalunya que volíem.

El 1974 vam participar en la fundació de la Unió de Pagesos. Formàvem part del grup de tècnics de suport. En Jordi hi va col·laborar defensant els pagesos de les expropiacions i dels desnonaments, fins que va entrar a la Generalitat.

L'any 1978 van ser molts els qui es van afegir a aquell projecte ihlusionant que significava la nova Generalitat, amb independència de la seva manera de pensar. Tenien consciència que estaven construint un país. Una mica com està passant ara. Ara de nou volem canviar el país, la manera de fer una política diferent i participativa i avui sabem que solament ho podem fer sent un país independent.

La seva manera d'actuar en aquesta època ha quedat prou explicada en l'escrit dels Agents Rurals al seu web:

En nom de molts companys, volem fer públic un agraïment especial perquè, quan els Agents Rurals van concloure que una línia elèctrica en mal estat [...] havia causat l'incendi d'Aguilar de Segarra que va cremar més de 17.000 hectàrees l'estiu de 1998, Jordi Peix va defensar-ho públicament. Hi ha qui diu que això li va costar el càrrec. Però el temps li va donar la raó: la condemna a ENDESA va acabar essent ratificada pel Tribunal Suprem [(2010) dotze anys més tard de l'incendi]. Gràcies a responsables polítics com Jordi Peix, el nostre país és una mica millor. Un exemple de treball, esforç, valentia i compromís.

Al diari *Avui* aleshores va aparèixer un dibuix en què el conseller Subirà donava una puntada de peu a en Jordi, que sortia disparat per la finestra. Però va ser el mateix Jordi Pujol qui va demanar que no acusés FECSA. Per això va decidir presentar el seu escrit de dimissió.

O sigui que en Jordi ha estat sempre un polític que es considerava un servidor públic, vocacional i compromès amb la seva feina, com tants n'hi ha al nostre país, els qui treballen de valent, amb rigor i coherència, i fan tirar la nostra societat endavant. I això cal dir-ho en aquests temps en què els polítics de professió estan tan desprestigiats.

I així ho són també tants funcionaris públics com metges i infermeres, com ha estat el cas dels qui l'han atès al llarg dels set anys de tractaments,

A. Peix

de qui insistia que estava molt agraït. N'hi ha tants també a l'ensenyament públic, o els mateixos agents rurals a qui ha defensat. I també el mateix voluntariat del Banc dels Aliments. I així han de ser les coses. N'hi ha molts i són els qui fan anar la nostra societat endavant. I en fan falta encara més.

Acabo amb un record de la companya de curs amb qui es va casar, l'Eulàlia Ventayols, que ens va deixar massa jove, mare dels seus fills, en Joan, l'Anna i el Dani. També amb un reconeixement a la Marie José, la seva dona, que l'ha acompanyat els darrers prop de trenta anys, que l'ha cuidat en la seva malaltia, i a les filles de la Marie José, la Beatrice, la Sara i l'Agnes, que el Jordi s'estimava. I és clar no em puc deixar la mare dels tres germans que érem, i que ha volgut ser present a l'acte d'homenatge.